

»Hyvän mielen tarina
tosielämän kohtaamisten voimasta.»

- Sun

Joka päivä

LAITURILLA 5

Clare Pooley
Joka päivä
laiturilla viisi

SUOMENTANUT ULLA SELKÄLÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Säe William Shakespearen näytelmästä Henrik V suom. Matti Rossi & Päivi Koivisto-Alanko
Säe Jenny Josephin runosta Varoitus suom. Alice Martin
Säkeet William Shakespearen näytelmästä Romeo ja Julia suom. Paavo Cajander

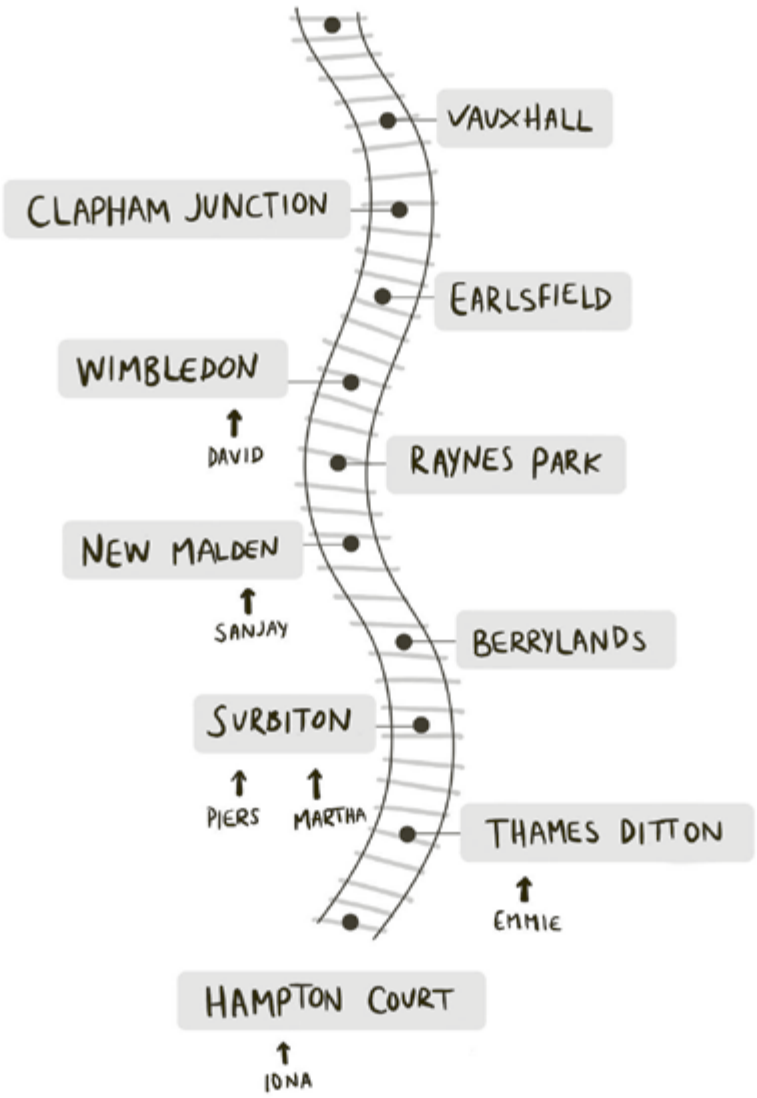
Englanninkielinen alkuteos
The People on Platform 5
Copyright © Quilson Ltd 2022
Suomenkielinen laitos © Ulla Selkälä ja WSOY 2023
ISBN: 978-951-0-44771-0
Painettu EU:ssa

*Tyttärelleni Elizalle.
Olkoon sinussa aina
»enemmän Ionaa».*

*Junat ovat suurenmoisia.
Junalla matkatessa näkee luontoa
ja ihmisiä, kaupunkeja ja kirkkoja
ja jokia – sanalla sanoen elämää.*

– AGATHA CHRISTIE

LONDON WATERLOO

Iona

08.05 Hampton Courtista Waterlooohon

Ionan aamu oli sujunut täysin normaaliin tapaan siihen saakka, kun junassa häntä vastapäätä istuva mies alkoi yhtäkkiä tehdä kuolemaa.

Hän lähti joka aamu kotoa puoli kahdeksalta. Korkeilla koroilla Hampton Courtin asemalle käveli noin kahdessakymmenessä minuutissa, joten tavallisesti hän saapui varttia ennen Waterloon-junan lähtöä. Kaksi minuuttia myöhemmin, jos jalassa oli Louboutinit.

Asemalle oli tultava hyvissä ajoin, jos halusi saada vakioipaikkansa vakiovaunustaan, kuten Iona halusi. Uutuudessa oli viehätystä kun kyse oli muodista tai elokuvista ja jopa leivonnaisista, mutta päivittäiseen työmatkaansa sitä ei kaivannut.

Jokin aika sitten päätoimittaja oli ehdottanut, että Iona alkaisi tehdä töitä *kotoa käsin*. Se oli kuulemma viimeistä huutoa, ja hänen työnsä voisi yhtä hyvin hoitaa etänäkin. Pomo oli yrittänyt saada Ionan luopumaan työpisteestään lepertelemällä yhdestä ylimääräisestä tunnista unta ja jous-

tavammista aikatauluista, ja kun ehdotus ei ollut ottanut tulta alleen, hänet oli koetettu savustaa ulos pakottamalla hänet sellaiseen kammottavaan »kuuma työpöytä» -malliksi kutsuttuun järjestelyyn, jonka hän suureksi vastenmielisyydekseen oli tajunnut yrityskielellä tarkoittavan *jakamista*. Ja Iona oli jo lapsena inhonnut jakamista. Se pikku barbinukke-episodi oli syöpynyt hänen mieleensä lähtemättömästi, ja epäilemättä myös hänen luokkatovereidensa mieleen. Ehei, rajat täytyi olla. Onneksi Ionan kollegat tajusivat nopeasti, minkä työpisteen hän halusi, ja se muuttui kuumasta abso-luuttisen kylmäksi.

Iona tykkäsi tulla töihin toimitukseen. Hän viihtyi nuorten ihmisten kanssa, sillä heiltä oppi tuoreimmat muoti-ilmaukset ja kuuli uusimmat suosikkikappaleet ja Netflix-katselusuosituksukset. Oli tärkeää pitää vähintään yksi sormi ajan hermolla, hänen ammatissaan varsinkin. Bea kullannurusta kun ei sillä rintamalla paljon iloa ollut.

Tätä päivää Iona ei kuitenkaan odottanut innolla. Hänen nykyinen päätoimittajansa oli varannut hänelle ajan kolmensadankuudenkymmenen asteen palautekeskusteluun, joka kuulosti aivan liian intiimiltä. Ei sitä enää tässä iässä (viisikymmentäseitsemän) halunnut olla kovin tiiviin tarkastelun kohteena, eikä varsinkaan joka suunnasta. Jotkut asiat oli parasta jättää mielikuvituksen varaan. Tai totta puhuen niitä ei kannattanut ajatella ollenkaan.

Mitä se kloppi sitä paitsi mistään tiesi? Poliisien ja lääkäreiden tavoin päätoimittajatkin tuntuivat käyvän nuoremiksi vuosi vuodelta. Tämäkin tapaus, voitteko kuvitella, oli saanut alkunsa vasta maailmanlaajuisen internet-verkon

luomisen jälkeen! Ei tiennyt höykäsen pöläystä maailmasta, jossa puhelimet olivat kiinni seinässä ja tietoja täytyi etsiä tietosanakirjoista.

Iona muisteli hivenen haikeana lähes kolmenkymmenen vuoden takaisia jokavuotisia palautekeskusteluja toimittajanuransa alkua ajoilta. Silloin niitä ei tietenkään ollut kutsuttu »palautekeskusteluiksi». Ne olivat olleet »lounastapaamisia», ja ne oli käyty Savoy Grill -ravintolassa. Ainoa ikävä puoli oli ollut päätoimittajan pullea hikinen käsi, jota oli joutunut siirtämään pois reideltä säännöllisin väliajoin, mutta hän oli osannut tehdä sen varsin taitavasti. Ja sitä paitsi se oli ollut pieni hinta paistetusta merianturasta, josta ranskalaisittain ärrää sorautteleva ja nöyränä pokkuroiva tarjoilija oli poistanut näppärästi selkäruodon ja joka oli huuhdottu alas pullollisella viileää Chablis'ta. Iona yritti muistella milloin viimeksi joku – siis joku muu kuin Bea – oli yrittänyt kopeloida häntä pöydän alla, mutta ei saanut mieleensä. Ei ainakaan sitten 90-luvun alun.

Iona tarkisti ennen lähtöä ulkoisen olemuksensa eteisen peilistä. Hän oli valinnut päivän asuksi punaisen lempipukunsa, joka suorastaan huusi *Olen tosissani!* ja *Älä edes yritä, äijä!*

»Lulu!» hän huusi huomatakseen vain, että ranskanbulldoggi istua napotti jo lähtövalmiina hänen jalkojensa juuressa. Siinä toinen tottumuksen orja. Hän kumartui kiinnittämään hihnan Lulun shokkipinkkiin pantaan, jossa luki strassiupotuksin sen nimi. Bea paheksui Lulun asusteita. *Rakas, se on koira, ei lapsi*, hän oli sanonut lukemattomia kertoja. Totta kai Iona sen tiesi. Nykyajan lapset olivat itsek-

käitä, laiskoja ja etuoikeutettuja. Aivan toisenlaisia kuin Lulu-kulta.

Iona avasi ulko-oven ja huusi tapansa mukaan yläkertaan: »Hei sitten, Bea! Lähdän töihin. On nyt jo ikävä!»

Hampton Courtista junaan nousemisessa oli se hyvä puoli, että Hampton oli linjan ensimmäinen asema, tai viimeinen, riippuen tietysti siitä kumpaan suuntaan oltiin menossa. Ionan mielestä se oli kuin elämän oppitunti. Hänen kokemuksensa mukaan useimmat loput olivat alkuja valepuvussa. Pitäisikin kirjoittaa tuo muistiin palstaa varten. Niinpä juna oli aina – kunhan hän vain tuli asemalle hyvissä ajoin – melko tyhjä. Ja hän sai yleensä lempipaikkansa (seitsemäs käytäväpaikka oikealla, pöydän ääressä ja menosuuntaan päin) lempivaunustaan, eli kolmosesta. Iona oli aina pitänyt parittomista numeroista enemmän kuin parillisista. Hän ei halunnut asioiden olevan liian tasapaksuja ja pliisuja.

Iona kävi istumaan, laski Lulun viereiselle penkille ja alkoi järjestellä tavaroitaan pöydälle. Termospullo jossa oli vihreää teetä ja roppakaupalla nuorentavia antioksidantteja, luuposliininen kuppi ja aluslautanen koska teen juonti muovimukista oli täysin sopimatonta kaikissa olosuhteissa, sekä tuoreimmat kirjeet ja tabletti. Waterloon asemalle oli vain kymmenen pysäkinväliä, ja kolmenkymmenenkuuden minuutin matkalla ehti parahultaisesti valmistautua tulevaan työpäivään.

Junan täytyessä asema asemalta Iona ahersi tyytyväisenä omassa pikku kuplassaan, anonyyminä ja sulautuen miellyttävästi taustaansa. Yksi työmatkainen tuhansien joukossa,

pieni huomaamaton pala harmaata massaa. Kukaan ei puhuisi hänelle, eikä kenellekään muullekaan sen puoleen. Kaikki tiesivät työmatkailun säännön numero kaksi: voit nyökätä sellaiselle matkustajalle, jonka olet nähnyt huomattavan monta kertaa, tai jopa, todellisessa *ääritapauksessa*, vaihtaa hänen kanssaan vinon hymyn tai silmienpyöräytyksen kun kaiuttimista tulee konduktöörin kuulutus, mutta missään tapauksessa kenellekään ei milloinkaan, ei ikinä, puhuta. Paitsi jos on ruuvit löysällä. Ja Ionalla ei ollut, sanokootpa muut mitä hyvänsä.

Epätavallinen ääni sai Ionan kohottamaan katseensa. Vastapäätä istui tuttu naama. Mies ei matkustanut yleensä tällä vuorolla, mutta Iona näki hänet usein kotimatkallaan junassa, joka lähti Waterloosta 18.17. Iona oli pannut miekkosesta ensimmäiseksi merkille tyylikkään mittatilauspuvun, jonka taidokkaan räätälintyön oli kuitenkin pilannut silmiinpistävä vaikutelma etuoikeutetusta asemasta, tuosta yleensä vain sikamaisen rikkaiden valkoisten heteromiesten yksinoikeudesta. Siitä todisti tyyppin tapa istua jalat mahdollisimman levällään ja puhua kännykkään kovalla äänellä *markkinoista* ja *positioista*. Iona oli kerran kuullut hänen kutsuvan vaimoaan *palloksi jalassa*. Mies jäi aina pois Surbitonissa, mikä ei oikein sopinut hänestä muuten välittyvään kuvaan. Iona antoi kaikille naamatutuille matkustajille lempinimiä, ja tuota rehvastelijaa hän kutsui Surbitonin sliipatuksi seksistiksi.

Juuri nyt heppu ei näyttänyt tutulta omahyväiseltä itseltään. Päinvastoin, hänellä taisi olla hätä kädessä. Hän oli kallistunut eteenpäin ja haroi kurkkuaan päästellen kakovia

ääniä. Hänen vieressään istuva nuori sievä punapää, jolla oli palmikoidut hiukset ja kasteenraikas iho – jota piti varmasti itsestäänselvyytenä ja muistelisi vielä jonain päivänä haikeana – kysyi hiukan hermostuneesti: »Oletteko kunnossa?» Ei tuo kyllä siltä näyttänyt. Surbitonin mies nosti katseensa ja yritti sanoa jotain, mutta sanat juuttuivat kurkkuun. Hän elehti pöydällä olevaa puoliksi syötyä hedelmäsalaattiaan kohti.

»Hän taitaa tukehtua mansikkaan. Tai viinirypäleeseen», tyttö sanoi. Tämähän näytti selvältä hätätilanteelta. Ei liene ollut suurta väliä mikä hedelmä kurkussa tarkkaan ottaen kangersi. Tyttö laski kirjan kädestään ja taputti Surbitonin miestä selkään lapaluiden väliin. Sillä tavalla kevyesti kuin koiraa taputetaan ja sanotaan *Hyvä poika*, mikä ei auttanut vähääkään kun kyse oli elämästä ja kuolemasta.

»Enemmän voimaa. Annas kun minä.» Iona kurkotti pöydän yli ja jysäytti nyrkkinsä lujasti tyypin palleaan, mistä hän huomasi nauttivansa kohtuuttoman paljon, olosuhteet huomioon ottaen. Surbitonilainen hiljeni hetkeksi, ja Iona luuli hänen voivan jo paremmin, kunnes kakominen alkoi uudestaan. Miehen kasvot olivat muuttuneet läikikkään sinipunaisiksi ja huulet alkaneet kalveta.

Aikoiko tuo nyt kuolla tässä 8.05:n junassa? Ennen kuin he ehtivät edes Waterlooohon?

Piers

08.13 Surbitonista Waterlooohon

Piersin päivä ei sujunut alkuunkaan suunnitelmien mukaan. Ensinnäkin hän oli myöhästynyt vakiojunastaan. Hän halusi olla Cityssä ennen pörssin avautumista, mutta tänään rutiiniaikataulu oli pettänyt täysin, koska Candida oli edellisenä päivänä heittänyt au pairin pihalle.

Magda oli ollut heidän kolmas au pairinsa tänä vuonna, ja Piersissä oli herännyt toivo, että tyttö pysyisi talossa ainakin lukukauden loppuun saakka. Mutta sitten he olivat palanneet sovittua aiemmin katastrofaaliselta viikonlopun sukuloimismatkalta ja löytäneet Magdan sängystä puutarhurin kanssa ja kokaiinijäämiä ja rullalle käärityn setelin yöpöydältä lasten kovakantisen *Mörkyli*-kirjan päältä. Piers olisi ehkä saanut suostuteltua Candidan päästämään Magdan pelkällä varoituksella, koska rike oli sattunut Magdan vapaa-ajalla, mutta lasten lempi-iltasadun turmeleminen oli ollut viimeinen pisara. *Miten minä voin enää lukea tuota kirjaa ilman että näen mielessäni Tomason tutkimassa Magdan karvaista mörkyliä?* vaimo oli kiljunut.

Aamu ei suinkaan ollut siitä parantunut kun Piers oli lopulta noussut Surbitonissa junaan ja huomannut, että ainoa vapaa istuin oli nelipaikkaisen pöydän ääressä vasta-päätä sitä hassahtanutta eukkoa ja hänen lättänaamaista, hinkuvaa piskiään. Hän ei yleensä nähnyt koiraeukkoa aamuisin, mutta kotimatalla tämä oli raivostuttavan tuttu näky. Hän ei ilmeisesti ollut ainoa matkustaja, joka yritti vältellä kyseistä naisihmistä, sillä ainoat vapaat paikat olivat yleensä tämän ympärillä.

Hullu koiraeukko näytti tavallistakin koomisemmalta puvussa, jonka karmiininpunainen tweedkangas olisi ollut passeli valinta vain alakoulun kalusteiden päällysteeksi.

Piers punnitsi tarjolla olevien vaihtoehtojen hyviä ja huonoja puolia nopeasti mielessään: seistäkö Waterlooon asti vai mennäkö istumaan korkokenkäistä sohvaan vastapäätä. Sitten hän huomasi, että vapaan paikan vieruspenkissä istui hyvännäköinen tyttö. Hän oli aika varma, että oli nähnyt tytön junassa ennenkin. Piers pani merkille pienen raon etuhampaiden välissä, ja tuo pieni epätäydellisyys teki tavanomaisen sievistä kasvoista lumoavat. Saattoipa Piers jopa iskeä söpöläiselle silmää kun heidän välilleen syntyi hetkeksi sellainen sanaton yhteys, jonka puoleensavetävät ja menestyvät työmatkailijat kokevat eksytyttyään rahvaan pariin kuin huippuunsa viritetyt kilpa-autot Lidlin parkkipaikalle.

Tyttö oli ehkä kolmenkymppin korvilla, pukeutunut valkoiseen t-paitaan, mustaan bleiseriin ja tiukkaan pinkkiin hameeseen, joka paljasti varmasti täydellisen mutta nyt harmillisesti pöydän alla piilottelevan säärin. Hän teki luultavasti jotain trendikästä media-alan työtä, jossa saattoi

pukeutua vapaasti koko viikon, ei vain perjantaisin. Tarjolla oleva silmänilo matkan ajaksi sai vaa’an kallistumaan istumaan menon puolelle.

Piers otti esiin puhelimensa tarkistakseen tärkeimmät sijoituksensa. Viime viikolla oli tullut niin paljon tappiota, että tästä viikosta olisi pakko tulla menestys. Hän lähetti pörssin jumalille äänettömän rukouksen ottaessaan viinirypäleen pienestä hedelmäsalaatista, jonka oli napannut mukaan asemanseudun lähikaupasta. Oma aamiainen oli jäänyt väliin kun hän oli yrittänyt houkutella muksuja syömään samalla kun he huusivat naama punaisina *Missä Magda on? Me halutaan Magda!* Kaupassa hän oli vitkutellut paistopisteellä suklaacroissantien äärellä, mutta Candida oli kieltänyt häneltä leivonnaiset, koska hänestä muka oli tulossa lihava. Hänestä, *lihava?!* Oikeastihan hän oli uskomattoman hyvässä kunnossa ikäisekseen. Hän veti kuitenkin kaiken varalta vatsaa sisään tiedostaessaan kuniin vierustoverinsa läsnäolon.

Piers tuijotti numeroita kännykän näytöllä. Ei tuo voinut mitenkään pitää paikkaansa. Dartington Digital oli ollut varma kohde. Hän veti huomaamattaan terävästi henkeä ja tunsu jonkin takertuvan syvälle kurkkuun. Hän yritti hengittää, mutta pala vain jämähti entistä syvemmälle. Hän yritti yskiä, mutta tukos ei ollut siitä moksiskaan. *Älä hätäännä,* Piers rauhoitteli itseään. *Käytä aivojasi. Se on vain viinirypäle.* Mutta hän tunsu pelon ja avuttomuuden hyökyvän aaltona ylitseen.

Piers löi kämmenillään pöytää ja levitti anovasti silmiään naisille, jotka istuivat hänen seurassaan. Hän tunsu selässään

taputuksen, joka muistutti enemmän kevyttä hierontaa kuin tilanteen vaatimaa kirurgista hätäleikkausta. Sitten, luojan kiitos, kova terävä isku rintaan, se hoitaisi varmasti homman. Piersin valtavaksi helpotukseksi rypäle liikahti. Ja muljahti takaisin entiselle paikalleen.

En minä voi kuolla nyt, tässä näin, hän ajatteli hädissään. En tässä kammottavassa työmatkajunassa näiden mitättömyyksien ja kummajaisten keskellä. Sitten vielä pelottavampi ajatus: Jos kuolen tänään, Candida saa tietää. Hän tajuaa mitä olen tehnyt, ja lapset varttuvat tietäen millainen luuseri heidän isänsä todellisuudessa oli.

Retkottaessaan pää alaspäin pöydän yllä Piers näki punaisen puvun kohoavan niin kuin tulivuori purkautuisi ja kova ääni mylväisi: »ONKO PAIKALLA LÄÄKÄRIÄ?» *Voi ole niin kiltti, Piers rukoili, anna junassa olla lääkäri!* Hän antaisi pois kaiken minkä omisti, jos vain voisi jälleen hengittää.

Hei Universumi, kuuletko? Saat ihan kaiken!

Piers sulki silmänsä, mutta näki yhä punaista. Karmiininpunaisen tweedin haamun vai silmiensä katkeilevat verisuonet?

»Minä olen sairaanhoitaja!» kuului jostain hänen takaansa. Sekunnit tuntuivat ikuisuudelta kun joku kiersi kätensä hänen ympärilleen takaapäin ja kiskaisi hänet pystyyn ja painoi hänen palleaansa lujasti. Kerran, toisen, kolme kertaa.

Sanjay

08.19 New Maldenista Waterlooohon

Tänään se vihdoinkin tapahtuisi, Sanjay päätti kiirehtiessään New Maldenin asemalle ehtiäkseen vakiojunaansa. Tänään hän keräisi lopultakin rohkeutensa ja puhuisi Neidolle junassa. Hän oli jopa miettinyt valmiiksi vuorosanansa. Tytöllä oli aina kirja mukana. Oikea paperikirja, ei Kindle eikä äänikirja. Se oli yksi niistä (monista) syistä, joiden takia Sanjay tiesi heidän sopivan täydellisesti yhteen. Viime viikolla hän oli huomannut tytön lukevan romaania nimeltä *Rebekka*, joten hän oli ostanut kirjan kotinsa läheisestä kirjakaupasta ja lukenut viikonloppuna ensimmäiset luvut. Ja tänään, olettaen että tyttö luki yhä *Rebekkaa*, Sanjay kysyisi mitä mieltä hän oli rouva Danversista. Täydellinen keskustelunavaus. Omaperäinen, ystävällinen ja älykäs.

Sanjay etsi katseellaan kahta kämpppistään. Pojat olivat töissä samassa sairaalassa kuin hänkin, mutta nyt yövuorossa, joten he törmäsivät toisiinsa usein aamuisin, Sanjay matkalla pohjoiseen raikaskasvoisena ja suht energisenä, James ja Ethan palaamassa etelään kalpeina,

väsyneinä ja desinfiointiaineelta lemuten. Ikkuna hänen lähitulevaisuuteensa.

Sanjay seisoj laiturilla lähellä kioskia, mihin kolmosvaunu tapasi pysähtyä, sillä viikkojen yritysten ja erehdysten jälkeen hänelle oli selvinnyt, että siinä osassa junaä tyttö todennäköisesti istui. *Loistava kirja*, Sanjay harjoitteli mielessään. *Mitä mieltä olet rouva Danversista? Minä olen muuten Sanjay. Matkustatko usein tällä junalla?* Ei, ei, skipataan tuo viimeinen. Ehdottomasti liian karmivaa.

Kun Sanjay nousi junaan, hän näki että tästä toden totta oli tulossa hänen onnenpäivänsä. Siellä tyttö istui neljän hengen pöytäpaikalla Sateenkaarileidin, tämän koiran ja keski-ikäisen, kalliisti pukeutuneen pulleahkon miekkosen kanssa. Sanjay oli huomannut pukumiehen junassa monesti ennenkin. Heppu oli niitä ylimielisiä uraohjuksia, joita Sanjay oli nähnyt karrättävän ensiapuun stressin aiheuttaman mahahaavan tai kokaiinin viihdekäytöstä johtuvan sydäninfarktiepäilyn vuoksi huutaen: *Minulla on yksityinen terveysvakuutus!* Tyyppi piti selvästi itseään heitä tavallisia kuolevaisia parempana eikä kunnioittanut muiden henkilökohtaista tilaa.

Sateenkaarileidistä Sanjay sen sijaan piti kovasti pantuaan hänet merkille monesti työmatkallaan, vaikkakaan hän ei ollut koskaan puhunut naisen kanssa. Ei tietenkään. Maailmassa jossa pukeuduttiin enimmäkseen mustaan, tummansiniseen ja harmaan eri sävyihin, Sateenkaarileidi valitsi ylleen smaragdinvihreää, turkoosinsinisistä ja syvää violettiä. Tänäankään hän ei tuottanut pettymystä. Kirkkaanpunaisessa tweedpuvussaän hän toi mieleen mansik-

kaiset suklaakonvehdit, jotka jäivät aina viimeiseksi Quality Street -rasian pohjalle.

Voisikohan Sateenkaarileidiä pyytää siirtämään koiransa, jotta hänkin mahtuisi pöytäpaikalle? Koirallahan tuskin oli kausilippua, ja eläimen pitäminen penkillä rikkoi varmasti kaikkia terveys- ja turvallisuusmääräyksiä. Siinä oli vain se ongelma, että Sanjay sekä ihaili että pelkäsi Sateenkaarileidiä yhtä suuressa määrin. Eikä hän ollut ainoa. Olipa juna miten täynnä tahansa ani harva tohti pyytää Sateenkaarileidiä ottamaan lemmikkinsä pois penkiltä. Ja jos tohti, sitä virhettä he eivät tehneet toiste. Ei edes konduktööri.

Sanjay tyytyi seisomaan ottaen tukea metallitangosta ja mietti miten pääsisi niin lähelle tyttöä, että voisi aloittaa keskustelun. Tämä oli hänelle täysin uusi tilanne. Hän oli tutustunut kaikkiin aiempiin deitteihinsä opiskelukuvioissa, töissä tai treffisovelluksessa, missä oli chattailtu ensin päiväkausia ja raotettu vähitellen yksityisyyden verhoa ennen kuin oli tavattu IRL. Ensitutustuminen kasvotusten oli vanhanaikaista – ja kauhistuttavaa. Siihen oli hyvä syy, miksi tavasta oli luovuttu.

Vaikka ahtaanpuoleisen metallikuoren sisään oli suloutunut kahdeksisenkymmentä henkeä, vaunussa oli, kuten aina, uskomattoman hiljaista. Vain pyörien kolketta kiskoilla, epäselvää ininää jonkun kuulokkeista ja satunnaisia yskähdyksiä. Kunnes hiljaisuutta leikkasi läpitunkeva karjaisu:

»ONKO PAIKALLA LÄÄKÄRIÄ!?»

Sanjayn rukouksiin oli vastattu mitä odottamattomimmalla ja erikoisimmalla tavalla. Hän karaisi kurkkuaan

ja sanoi mahdollisimman arvovaltaisesti: »Minä olen sairaanhoitaja!»

Ihmiset väentyilivät käytävällä antaakseen Sanjaille kunnioittavasti tietä läpi moninaisten hajujen sekamelskan – kahvin, parfyymien, hien – kohti Sateenkaarileidiä, tyttöä ja miestä, joka näytti tukehtuvan. Tämä skenaario oli käyty läpi heti sairaanhoitajaopintojen alussa. Ensiapukurssi, osa yksi: Heimlichin ote.

Sairaanhoitaja Sanjayssa otti ohjat, ja hän alkoi toimia autopilotilla. Hän kiersi kätensä takaapäin miehen ympärille, ja jollain ihmeen voimilla joita ei ollut tiennyt omistavansaakaan, kiskaisi miehen ylös penkistä ja painoi niin lujaa kuin jaksoi tämän palleaa. Kolme kertaa. Tuntui kuin koko juna olisi pidättänyt henkeä, kunnes vaivaava rypäle lensi uskomattomalla voimalla miehen suusta ja putosi ilahduttavasti plumpsauttaen Sateenkaarileidin teekuppiin.

Kuppi tärisi hetken aluslautasella samalla kun koko vaunu puhkesi suosionosoituksiin. Sanjay tunsu punastuvansa.

»Ai, se oli rypäle», Sateenkaarileidi sanoi tuijottaen teehensä niin kuin olisi leikitty lastenkutsuilla arvaa-mikä-esineon-piilossa-leikkiä.

»Kiitos tuhannesti. Taisit juuri pelastaa henkeni.» Sanat tulivat miehen suusta vaikeasti, hitaasti tiputellen, aivan kuin ne olisivat edelleen joutuneet väistelemään rypälettä. »Mikä sinun nimesi on?»

»Sanjay. Ja ei mitään kiittämistä. Tein vain työtäni.»

»Minä olen Piers. En todellakaan voi kiittää sinua kyl-liksi», mies sanoi värin alkaessa palata pikkuhiljaa kasvoihin.

SEURAAVA ASEMA: WATERLOO, konduktööri kuulutti keskusradiosta. Sanjay hätääntyi. Matkustaja toisensa jälkeen taputti häntä selkään ja onnitteli hyvästä työstä, mikä tietysti tuntui mukavalta, mutta oli vain yksi ihminen jonka kanssa hän halusi puhua ja tilaisuus oli karkaamassa käsistä. Kaikki nousivat ja lähtivät ovia kohti sysien häntä mukanaan kuin vastahakoista sopulia rotkon reunalle. Sanjay kääntyi epätoivoisena katsomaan tyttöä olkansa yli.

»Mitä mieltä olet rouva Danversista?» hän möläytti. Tyttö näytti hämmentyneeltä. Hän ei edes lukenut sitä kirjaa tänä aamuna. Hänellä oli kädessään Michelle Obaman muistelmat. Nyt Sanjay vaikutti sekopäiseltä vainoajalta. Ehkä hän *oli* sekopäinen vainoaja.

Hän oli mokannut täydellisesti. Kaikki toivo oli mennyttä.

»KAIKKI TIESIVÄT

työmatkailun säännön numero kaksi: voit nyökätä sellaiselle matkustajalle, jonka olet nähnyt huomattavan monta kertaa, tai jopa, todellisessa *ääritapauksessa*, vaihtaa hänen kanssaan vinon hymyn tai silmienpyöräytyksen kun kaiuttimista tulee konduktöörin kuulutus, mutta missään tapauksessa kenellekään ei milloinkaan, ei ikinä, puhuta. Paitsi jos on ruuvit löysällä. Ja Ionalla ei ollut, sanokootpa muut mitä hyvänsä.»

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-44771-0

Totuushaasteen kirjoittajan uusi romaani, joka liikuttaa, naurattaa ja ihastuttaa!

»Tarina herättää lukijassa juuri sen lämpimämpörröisen tunteen, jota hyvältä feelgood-romaanilta odottaa.»

- **Woman's Weekly**

